

Smučanje

Ko sem hodil v ljudsko šolo, smo otroci nestrpno čakali na zimo. Ko je padel prvi sneg, smo si takoj naredili smuči in drveli smo po bregu. Smuči, ki smo jih imeli tedaj, so bile lesene in niso imele obloge in tudi ne železnih robov. Moje prve so bile dolge 180 cm in pripel sem si jih kar na gorske čevlje. Seveda pa pri nas tudi ni bilo vlečnic. Tako smo morali hoditi peš na hrib. Najprej smo morali potlačiti sneg, da smo si naredili progo. Šli smo stransko in več nas je bilo, širša je postala proga. Rekli smo, da »trepkamo« sneg. Ponavadi se nas je ob nedeljah nabralo 10 do 15 otrok in imeli smo veliko veselja s smučanjem. Gradili smo skakalnice in merili, kdo najdlje skoči, ali pa smo merili čas, če smo se spustili naravnost po bregu. Zvečer pa smo se sankali na »Klancu«, to je cesta, ki vodi po sredi Doba v dol h Kovaču. Na vlečnico pa sem šel prvič

v drugem razredu gimnazije, ko smo šli na smučarski tečaj.

Če je kdo dobil nove smuči, smo bili seveda vsi radovedni. Nekega dne nam je Seppl ponosno pokazal svoje nove smuči. Naše stare, lesene, so bile trde in okorne. Seppl pa nam je z veseljem kazal, kako se smuči upognejo. Stopil je na rob, tako da je sprednji del smučke gledal čez rob. Močno je tresknil z nogo ob tla in konica se je lepo zazibala. Zavistno smo občudovali nove, moderne smuči. Seppl je z veseljem butal ob tla in naenkrat se je konica smučke odlomila. Žalosten je pobral smuči in jih nesel domov. Mi pa smo se smejali in veselo smo se smučali s svojimi starimi smučmi.

